

ରେଲପଥ
ରାକା ଦାଶଗୁପ୍ତ

ଯେ କୋନ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ କିନ୍ତୁ ଟ୍ରେନ ଥେକେ ନେମେ ଯେତେ ପାରି ।

ଯେଥାନେ ଯାବାର ଛିଲ, ସଦି ନା-ଇ ଯାଓଯା ହ୍ୟ, କି ଯାଯ, କି ଆସେ ?
ଜାନାଲାଯ ଡ୍ରୋ ଚୁଲ, ବେପରୋଯା ଖେଳାଲୀ ବାତାସେ
କାଗଜକୁଚିରା ଓଡ଼େ, ଅକାରଣ ଅଭିମାନ ଛୁଯେ ଥାକା ଏଲୋମେଲୋ କଥା—
ଆଁକାରାଁକା ରେଲପଥ, ଫାଁକା ମାଠ, ଧୂ ଧୂ ନୀରବତା...

ତାର ଚେଯେ ଏହି ଭାଲ । ଅଚେନା ସ୍ଟେଶନ ।
ଜନହୀନ ପଥ ଆର ଦୁହାତ ବାଡ଼ାନୋ ଓହି ଘନ ବାଁଶବନ ।

ଆଜ ତବେ ଆସି ? ଆମି ଏଥାନେଇ ନେମେ ଯାଇ, ଦୂରେର ସଓୟାରୀ ?

ପର୍ଗମୋଟି
ସୌଗତ ଚକ୍ରବତୀ
(ରାସେଲ ଏଡସନେର ‘Fall’ ଅବଲମ୍ବନେ)

ବାଚା ଛେଲେଟା ଦୁହାତେ ଦୁଟୋ ପାତା ନିଯେ ଘରେ
ଦୁକେ ବାବା, ମା-କେ ବଲେଛିଲ
—ଦେଖୋ ଆମି ଗାଛ ହ୍ୟେ ଗେଛି ।
ଓରା ବଲିଲେନ, ଯାଓ ବାଗାନେ ଗିଯେ ବଡ଼ ହୃଦ
ନୟତୋ ତୋମାର ଶେକଡ଼-ବାକଡେ ଦାମୀ କାପେଟ୍
ନଷ୍ଟ ହ୍ୟେ ଯାବେ ।
ଛେଲେଟି ପାତା ଦୁଟୋ ତକ୍ଷନି
ଫେଲେ ଦିଯେ ବଲେ
ଆମି ତୋ ମଜା କରିଛିଲାମ ।

ବଡ଼-ରା ବଲେ ଉଠିଲେନ
—ଦେଖେଛ, ଶୀତ ଏସେ ଗେଛେ ।